

Arrest

nr. 270 165 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROEGIERS
Vrombautstraat 114
9900 EEKLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ROEGIERS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 227 618 van 18 oktober 2019 vernietigde de Raad dit bevel aangezien de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze had rekening gehouden met het feit dat verzoeker in 2015 niet gedwongen kon verwijderd worden wegens gebrek aan een laissez-passer.

Op 4 mei 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2021 verklaarde de gemachtigde dit verzoek onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.05.2020 werd ingediend door :

J., R. (R.R. [...])

Geboren te G. op [...]1996 Ook gekend als geboren op 00.00.1998 Nationaliteit: Pakistan Adres: [...] 9000 Gent

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen identiteitskaart of paspoort heeft van Pakistan en deze ook niet kan bekomen, hij kon zelfs geen laissez-passer bekomen. Ter staving hiervan wijst betrokkene op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem op 24.12.2015 vrijstelde uit het gesloten centrum RC127BIS omdat de Pakistaanse ambassade geen laissez-passer wenste af te leveren. Hij verwijst ook naar het arrest van de RvV nr. 227.618 dat de beslissing tot aflevering van een bijlage 13 vernietigde omdat geen rekening gehouden werd met de weigering van de Pakistaanse ambassade om een laissez-passer af te leveren.

Allereerst merken we op dat uit voorgaande enkel blijkt dat de Pakistaanse ambassade, op basis van de persoonsgegevens verschaft door de Dienst Vreemdelingenzaken en op een moment dat betrokkene effectief weerhouden was, geen laissez-passer wou afleveren. Dit toont niet aan dat betrokkene zelf de nodige stappen heeft gezet ten aanzien van de Pakistaanse ambassade om een paspoort of identiteitskaart te bekomen. Betrokkene toont niet aan dat hijzelf hiertoe ooit enige stappen gezet heeft, hij volstaat met de verwijzing naar de stappen van de Dienst Vreemdelingenzaken uit 2015. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat hij actueel geen paspoort of identiteitskaart kan bekomen indien hij zich persoonlijk richt tot de bevoegde ambassade.

Verder merken we op dat het niet verbazend is dat de Pakistaanse ambassade geen laissez-passer kon afleveren aan betrokkene, daar uit het administratief dossier blijkt dat de identiteit van betrokkene

hoogst onzeker is. Bij aankomst in België gaf betrokkene volgende persoonsgegevens op: R. J., geboren op [...]1998. Na het uitgevoerde leeftijdsonderzoek werd echter vastgesteld dat de opgegeven leeftijd buiten de ondergrens van het medisch onderzoek viel en dus niet in overweging genomen kan worden. Zijn geboortedatum werd aangepast naar [...]1996. In Oostenrijk gaf betrokkene in 2012 volgende identiteitsgegevens op: R., J., geboren op [...]1997. In Nederland gaf betrokkene in 2019 volgende identiteitsgegevens op: A. R., geboren op [...]1991 te L. (Bulgarije). We kunnen dan ook niet anders dan vaststellen dat zijn identiteit uiterst onzeker is. Tenslotte verwijzen we nog naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 12.03.2014: "Verder moet ook worden vastgesteld dat u zich tijdens het gehoor zeer terughoudend opstelde wanneer er gepeild werd naar dagdagelijkse zaken, en familiecontacten waardoor de indruk is gewekt dat u geen zicht wil geven op uw werkelijke situatie in Pakistan of uw herkomst. (...) Dit alles laat ernstig vermoeden dat u, om welke reden ook, bepaalde zaken achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, wat u algehele geloofwaardigheid ondermijnt." Hieruit blijkt dus dat betrokkene bewust bepaalde zaken achterhoudt. Het is de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene om zich te richten tot de bevoegde ambassade met zijn correcte persoonsgegevens. De door betrokkene aangehaalde motivering waarom hij vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan dan ook niet aanvaard worden door onze dienst.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld. Bovendien stelt de RvV in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel van de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 370/1 van het Oud Burgerlijk Wetboek (hierna: oud BW) en artikel 1, § 1 van de Wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verzoeker beschikt over een attest van immatriculatie (AI) en een geboorteakte (birth registration certificate). Niet alleen een attest van immatriculatie, maar ook een geboorteakte bewijst op afdoende wijze de identiteit van de aanvrager. Dit zijn identiteitsdocumenten. Een attest van immatriculatie verschaft een precair verblijfsrecht en wordt afgeleverd na onderzoek van de primaire identiteitsgegevens. [RvS 14 juni 2016, nr. 235.046]

Artikel 370/1 van het Oud Burgerlijk Wetboek (oud art. 1 van het Decreet van 6 Fructidor van het jaar II) bepaalt dat niemand publiekelijk een andere naam of andere voornamen mag dragen dan deze vermeld in zijn akte van geboorte. Hieruit volgt dat de identiteit -of althans het voornaamste identiteitskenmerk- van zowel een Belg als een vreemdeling wordt aangetoond aan de hand van de geboorteakte. Een geboorteakte kan daarom worden beschouwd als een identiteitsdocument in de zin van art. 9bis §1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerster betoogt in haar nota dat een geboorteakte niet kan volstaan als bewijs van identiteit, omdat die geen foto bevat. Een overlijdensakte is dan ook geen bewijs dat iemand overleden is, omdat daarop geen afbeelding van het lijk staat ? Het gaat hier wel om een officieel document en verweerster betwist in haar nota de geldigheid daarvan niet. Bovendien kan de redenering ook worden omgedraaid : bewijst een naam of een geboorteplaats op een paspoort dat de persoon op de foto onder die naam en op die plaats is geboren ?

Het gaat om een geheel van omstandigheden, waarbij de identiteit van verzoeker nooit problematisch is geweest voor geofficialiseerde verrichtingen, zoals domicilie en rijksregisternummer, maar nu wel voor de regularisatie van zijn verblijf.

Op basis van zijn huidige documenten, waaronder die geboorteakte, verblijft verzoeker al 7 jaar in België en kon hij worden gedomicilieerd in Gent. Hij kon bovendien een busabonnement krijgen en een studentenkaart (voor taallessen).

De identiteit van verzoeker werd voordien dus nooit in twijfel getrokken en zelfs aanvaard door de overheidsdiensten, nota bene voor officiële verrichtingen zoals het registreren van een domicilie.

Verzoeker kreeg immers op basis van de huidige identificatiegegevens, en hoofdzakelijk op basis van de geboorteakte, een rijksregisternummer toegewezen (RR.xxx). Artikel 1 §2.f. van de Wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen bepaalt dat het Rijksregister het aanmaken van de identiteitsdocumenten of van andere documenten die de identiteit kunnen aantonen, tot doel heeft. Het rijksregisternummer toont aan dat de identiteit van verzoeker voor de officiële instanties in België voldoende zeker en vaststaand is. De voornaamste gegevens die toelaten om een natuurlijk persoon te identificeren, zoals (1) naam en voornaam, (2) geboorteplaats- en datum, (3) geslacht, (4) nationaliteit en (5) hoofdverblijfplaats, worden bewaard in het Rijksregister, [art. 3 wet van 8 augustus 1983]

Van de weeromstuit gaat men nu beweren dat de identiteit niet kan worden aangetoond, terwijl er een jarenlang gedogen was van die identiteit. Dit is niet schappelijk.

Artikel 9bis §1 Vw. vereist geen "absoluut bewijs" van identiteit maar het geldig kunnen aantonen van die identiteit. [Kamer 1 oktober 2008, CRIV 52 COM 321, 28, mondelinge vraag nr. 7517, VAN DER STRAETEN] De overheid gaat hier uit van een verkeerde rechtsopvatting : het loutere feit dat er geen identiteitskaart of paspoort kan worden voorgelegd, betekent niet ipso facto dat de identiteit niet kan worden aangetoond met een ander document, zoals de overheid voorhoudt met verwijzing naar de circulaire dd. 21.06.07. Het gaat om een documentaire vereiste in die zin dat de overheid kan oordelen dat de aanvrager op overtuigende wijze zijn identiteit en zijn nationaliteit aantoont op grond van de overgemaakte stukken, [zie naar analogie § B.37.3 tweede alinea van GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021 m.b.t. de beoordeling van identiteitsgegevens in de procedure voor internationale bescherming] Dit is hier het geval : een geboorteakte kan de identiteit geldig aantonen. Verweerster verwijst in de bestreden beslissing impliciet naar die geboorteakte. De identiteit van verzoeker in België is voldoende zeker door aanvaarding van de geboorteakte en toekenning van een rijksregisternummer."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, § 1, (tweede lid) van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Ondergeschikt, indien de Raad toch van oordeel zou zijn dat verzoeker geen identiteitsdocument in de zin van de Vreemdelingenwet heeft overgelegd (quod non), moet er rekening worden gehouden met de in die wet voorziene uitzonderingsgrond.

Artikel 9bis §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de voorwaarde dat de vreemdeling moet beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

Opgemerkt moet worden dat deze uitzondering van toepassing is op het bekomen van een identiteitsdocument in België. Het doel van deze bepaling is verhinderen dat de aanvrager noodgedwongen moet terugkeren naar zijn herkomstland om een identiteitsdocument te verkrijgen, indien hij op basis van buitengewone omstandigheden de visumaanvraag kan doen in België ten overstaan van de Gemeente.

Verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om in België andere identiteitsdocumenten te verwerven. De Pakistaanse autoriteiten weigerden in het verleden om een laissez-passer af te geven. Dit wordt in de bestreden beslissing erkend door de overheid.

Als er zelfs geen tijdelijke reistitel kan worden verschaft, zal er logischerwijs ook geen definitief paspoort of identiteitsbewijs worden uitgereikt, laat staan zonder dat verzoeker zou moeten terugkeren naar Pakistan. Terugkeren naar Pakistan is eveneens onmogelijk, aangezien de Pakistaanse overheid zelfs

geen doorreisdocumenten wil afleveren. Dat is op dit moment zonneklaar. Hieraan gaat de administratieve overheid voorbij.

Verzoeker zit tussen twee vuren. De overheid toont geen begrip voor deze situatie. Ten onrechte besliste verweerder dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in België geen (Pakistaans) identiteitsdocument kon verkrijgen. Het middel is gegrond."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"De overheid draait het dossier van verzoeker binnenstebuiten om de aanvraag te kunnen afwijzen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. [RvS 26 juni 2014, nr. 227.910]

Reeds meer dan 7 jaar verblijft verzoeker op Belgisch grondgebied. Hij heeft zich ondertussen volledig ingeburgerd. Er zijn verschillende werkgevers die een werkbeloofte hebben gedaan, en hem een arbeidscontract kunnen (en zullen) aanbieden, eenmaal zijn verblijf is geregulariseerd. Dit blijkt uit het administratief dossier.

Plots wordt aangevoerd dat zijn identiteit onzeker is. Verzoeker is op jeugdige leeftijd Europa binnengekomen zonder paspoort. Zijn identiteit werd onafgebroken aanvaard door de Belgische overheden. De naam J. R. komt overeen met de naam die werd opgegeven in Oostenrijk in 2012, vlak voordat hij België binnenkwam. Dit is consistent.

Ten onrechte merkt verweerder in haar nota op dat verzoeker hierbij elementen aanhaalt voor de beoordeling ten gronde (lange verblijf, inburgering). Waarover het gaat is het jarenlange gedogen van de identiteit door officiële instanties.

Belangrijk is dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België niet doelbewust gebruik heeft gemaakt, of is blijven gebruik maken, van een valse naam of identiteit.

[zie cfr. Gent 13 december 2018, Tijdschrift@ipr.be 2019, afl. 2, 41] Verzoeker heeft zich in België geen andere namen aangemattigd. Zowel zijn naam als persoonlijke gegevens stroken met de geboorteakte en eerdere verklaringen (bv. in Oostenrijk). Er is geen reden om daaraan te twifelen.

Het is onredelijk om te verwijzen naar een interview uit 2013-14, toen verzoeker 18 jaar was, om op heden -klaarblijkelijk- te twifelen aan de moraliteit en beweegredenen van verzoeker. Er zijn 7 jaar verstreken. Verzoeker heeft meer maturiteit gekregen en pogingen gedaan om zich te integreren in de Belgische maatschappij. De overheid schenkt geen aandacht aan de actuele (en relevante) situatie.

Er kan niet worden geconstateerd dat verzoeker op heden, in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 04.05.20, "bepaalde zaken achterhoudt".

Het valt overigens niet in te zien hoe die eertijdse beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 12.03.14 de identiteit van verzoeker zou kunnen compromitteren. Het Commissariaat-Generaal trok de identiteit van verzoeker immers op zich niet in twijfel.

De gevolgtrekkingen van de overheid zijn onredelijk. Het middel is gegrond."

Verzoeker wijst in het eerste middel op het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij over een attest van immatriculatie en een geboorteakte beschikt. Volgens hem bewijzen beiden op afdoende wijze zijn identiteit. Zo verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van State om te stellen dat een attest van immatriculatie een precair verblijfsrecht verschaft, dat wordt afgeleverd na onderzoek van de primaire identiteitsgegevens. Vervolgens wijst verzoeker op artikel 370/1 van het Oud BW dat bepaalt dat niemand een andere naam of andere voornamen mag dragen dan deze vermeld in zijn akte van geboorte. Bijgevolg stelt verzoeker dat de identiteit van zowel een Belg als een vreemdeling wordt aangetoond aan de hand van een geboorteakte, zodat de geboorteakte ook moet beschouwd worden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker volgt het verweer van verweerder in de nota niet dat een geboorteakte niet kan aanvaard worden omdat die geen foto bevat. Hij stelt dat het wel degelijk om een officieel document gaat en de geldigheid ervan niet wordt betwist. Verzoeker maakt verder de vergelijking met een overlijdensakte die

ook geen foto bevat en stelt de vraag of een naam en een geboorteplaats op een paspoort dan wel bewijskrachtig zijn. Verzoeker werpt op dat zijn identiteit nooit werd betwist zoals voor het verkrijgen van een domicilie of een rijksregisternummer. Op basis van de geboorteakte kon verzoeker worden gedomicilieerd in Gent, kon hij een busabonnement en een studentenkaart verkrijgen. Verzoeker meent aldus dat zijn identiteit werd aanvaard door de overheidsdiensten voor officiële verrichtingen, zoals het registreren van een domicilie en het verkrijgen van een rijksregisternummer. Volgens verzoeker toont dit nummer aan dat zijn identiteit voor de officiële instanties in België voldoende zeker en vaststaand is. Volgens artikel 3 van de wet van 8 augustus 1983 worden de voornaamste gegevens die toelaten een persoon te identificeren bewaard in het rijksregister, zoals de naam, geboorteplaats- en datum, het geslacht, de nationaliteit en de hoofdverblijfplaats. Verzoekers identiteit werd al die jaren gedoogd. Dat men dit nu niet langer doet, acht verzoeker niet schappelijk. Volgens verzoeker gaat de gemachtigde uit van een verkeerde rechtsopvatting, het loutere feit dat hij geen identiteitskaart of paspoort kan voorleggen, betekent niet dat hij zijn identiteit niet met andere documenten kan aantonen, zoals met een geboorteakte.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omsendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: *"Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007"*.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier en uit de stukken bij zijn aanvraag gevoegd, blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel een attest van immatriculatie en een bijlage 26 heeft voorgelegd. De aanvraag stelt immers uitdrukkelijk: *“de verzoeker is enkel in het bezit van een bijlage 26 en een attest van immatriculatie. In bijlage worden de kopijen overgemaakt. (stuk 1 en 3)”*

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dienaangaande dat dit attest van immatriculatie niet als een identiteitsdocument wordt aangenomen omdat het een attest is dat wordt afgeleverd door de gemeente in het kader van een asielaanvraag op basis van de door verzoeker verstrekte identiteitsgegevens.

In het eerste middel stelt verzoeker dat een attest van immatriculatie alsnog afdoende de identiteit van de aanvrager zou bewijzen. Echter het arrest van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, stelt niet dat een attest van immatriculatie zou moeten beschouwd worden als een identiteitsdocument. Bovendien blijkt uit het attest van immatriculatie, waarvan verzoeker een kopie heeft gevoegd bij de aanvraag, dat deze uitdrukkelijk stelt: *“dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”*. Ten overvloede staat ook op de bijlage 26 uitdrukkelijk vermeld: *“dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”*

Verder verwijst verzoeker in het verzoekschrift en de synthesesmemorie naar een kopie van zijn “birth registration certificate” of geboorteakte. Vooreerst wijst de Raad erop dat niet blijkt uit het administratief dossier dat dit stuk aan de gemachtigde werd voorgelegd bij de aanvraag. Bijgevolg ligt het ook voor de hand dat de gemachtigde niet over dit attest heeft gemotiveerd in de beslissing. De Raad volgt dan ook de stelling niet in de synthesesmemorie dat: *“verweerder [...] in de bestreden beslissing impliciet [verwijst] naar de geboorteakte”*. De Raad mag enkel rekening houden met de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc) dus in principe is het gehele betoog van verzoeker aangaande de geboorteakte niet dienstig.

Ten overvloede bleek supra dat het de wil van de wetgever was, blijkens de voorbereidende werken, dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, in het kader van een aanvraag gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontbeerlijk is en dat de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Bijgevolg kan het betoog van verweerder in de nota dat een geboorteakte evenmin kan volstaan als identiteitsdocument, gevolgd worden. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat een geboorteakte niet aantoon dat de drager van het document de persoon is omschreven in de geboorteakte, wegens gebrek aan een foto die de fysieke band kan doen blijken. Verzoeker heeft verder een punt dat artikel 370/1 van het oud BW bepaalt dat niemand publiekelijk een andere naam of andere voornamen mag dragen dan deze vermeld in zijn geboorteakte. Echter dit doet geen afbreuk aan het feit dat er geen fysieke band kan vastgesteld worden tussen de geboorteakte die verzoeker voorlegt en hemzelf, zodat evenmin blijkt dat verzoeker degene is die de naam mag dragen vermeld in de geboorteakte.

Dat verzoeker mogelijks wel op grond van de geboorteakte zich kon domiciliëren, een rijksregisternummer kreeg, een busabonnement zou gekregen hebben, evenals een studentenkaart voor taallessen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde een verkeerde rechtsopvatting zou maken door enkel een identiteitskaart of paspoort te aanvaarden, kan de Raad in het licht van de eerder aangehaalde wil van de wetgever, die blijkt uit de voorbereidende werken, niet volgen. De gemachtigde heeft daarnaast ook verwezen naar een gelijkwaardige reistitel en heeft verder ook onderzocht, zoals artikel 9bis vereist, of er een geldige motivering voorligt die verzoeker toelaat hem vrij te stellen van de documentaire voorwaarde. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof, zijnde GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021 stipt verzoeker zelf reeds aan dat dit betrekking heeft op de procedure voor internationale bescherming en niet op de procedure in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is eigen aan de procedure voor internationale bescherming dat de vereiste die aan een dergelijke verzoeker worden opgelegd met betrekking tot documenten die de nationaliteit en identiteit kunnen staven soepeler is, dan de vereiste die wordt opgelegd aan een verzoeker van een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt niet alleen uit de voorbereidende werken (*Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 32-33) waaruit kan vastgesteld worden dat van een verzoeker om internationale bescherming correcte verklaringen worden verwacht en enkel "waar mogelijk" documenten of stukken over diens identiteit en nationaliteit, zonder een concrete invulling in de voorbereidende werken welke identiteitsdocumenten men beoogt. Dit blijkt eveneens uit artikel 9bis zelf dat in een uitzondering voorziet op de documentaire voorwaarden voor de asielzoeker wiens verzoek om internationale bescherming niet definitief werd afgewezen. Bijgevolg is die verwijzing naar het arrest nr. 23/2021 van het GwH niet dienstig.

Verder volgt de Raad verzoeker ook niet dat thans artikel 1, § 1 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen wordt geschonden. Deze bepaling luidt als volgt: *"Het Rijksregister is een systeem van informatieverwerking dat, overeenkomstig de bepalingen van deze wet instaat voor de opnemings, de memorisatie en de mededeling van informatie betreffende de identificatie van natuurlijke personen."*

Verder verwijst verzoeker ook naar artikel 1, § 3 (en niet § 2) f) van deze wet. Die bepaling stelt: *"Dit nationale bestand streeft volgende doelstellingen na: [...] f) deelnemen aan het aanmaken van de identiteitsdocumenten of van andere documenten die de identiteit kunnen aantonen."*

Uit geen van beide bepalingen kan afgeleid worden dat het feit dat verzoeker een rijksregisternummer kreeg toegewezen, onomstotelijk zijn identiteit bewijst.

Zoals verweerder in de nota aanstipt, blijkt uit artikel 2 van dezelfde wet van 8 augustus 1983 dat ook de personen die in het wachtregister worden ingeschreven bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 2° van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten worden ingeschreven in het Rijksregister van de natuurlijke personen.

Artikel 1, § 1, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 19 juli 1991 luidt als volgt:

"§ 1. In elke gemeente worden gehouden : [...]

2° een wachtregister waarin worden ingeschreven op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, de vreemdelingen (die een asielaanvraag indienen) en die niet in een andere hoedanigheid in de bevolkingsregisters zijn ingeschreven.

Wanneer een vreemdeling (die een asielaanvraag heeft ingediend) uit de bevolkingsregisters geschrapt wordt doch in de gemeente verblijf blijft houden, wordt hij ingeschreven in het wachtregister.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de inschrijving in het wachtregister voorschrijven van andere vreemde onderdanen die zich in een onzekere administratieve toestand van verblijf in België bevinden, die hun inschrijving of het behoud ervan in de bevolkingsregisters niet mogelijk maakt.

De artikelen 3, 4, 5, 7 en 8 zijn toepasselijk op het wachtregister."

Er is niet betwist dat verzoeker in het wachtregister werd ingeschreven toen hij destijds een verzoek om internationale bescherming indiende. Zoals supra reeds toegelicht, zijn de vereisten voor een verzoeker om internationale bescherming niet streng op vlak van het voorleggen van identiteitsdocumenten en kan een dergelijke verzoeker volstaan met verklaringen en worden "waar mogelijk" documenten of stukken over diens identiteit en nationaliteit verwacht. Dit is ook logisch aangezien van een verzoeker om internationale bescherming niet mag verwacht worden dat hij zich richt tot zijn autoriteiten teneinde identiteits- of nationaliteitsdocumenten te verwerven.

Concluderend kan gesteld worden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om het bij de aanvraag voorgelegde attest van immatriculatie niet te aanvaarden als identiteitsbewijs. Ten overvloede is het evenmin onredelijk dat verweerder in de verweernota in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een geboorteakte niet als een geldig identiteitsbewijs aanvaardt.

De schending van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 370/1 van het oud BW of van artikel 1, § 1 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen blijkt niet. Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel stelt verzoeker dat hij valt onder de uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij in de onmogelijkheid is om in België andere identiteitsdocumenten te verwerven. Zo weigerden de Pakistaanse autoriteiten in het verleden een laissez-passer af te geven. Verzoeker vervolgt dat hij op jonge leeftijd in België is aangekomen zonder paspoort en dat zijn identiteit altijd werd aanvaard. Ook in Oostenrijk in 2012 heeft hij dezelfde naam opgegeven en zijn de verklaringen dus consistent. Belangrijk is volgens verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf niet doelbewust gebruik heeft gemaakt van een valse naam of identiteit. Zowel zijn naam als persoonlijke gegevens stroken met de geboorteakte en eerdere verklaringen. Hij acht het onredelijk dat thans nog wordt gewezen op verklaringen die hij zeven jaar geleden heeft gedaan, toen hij 18 jaar was aangezien hij ondertussen meer maturiteit heeft gekregen en pogingen heeft gedaan om zich te integreren. Op heden kan niet meer worden geconstateerd dat verzoeker bepaalde zaken zou achterhouden. Verder stipt verzoeker aan dat niet duidelijk is hoe de beslissing van het CGVS verzoeker kan compromitteren aangezien hij de identiteit van verzoeker niet in twijfel heeft getrokken. Hij herhaalt dat geen tijdelijke reistitel kon worden verschaft door de Pakistaanse vertegenwoordiging in België, zodat deze ook geen paspoort of identiteitsbewijs kunnen uitreiken zonder dat hij zou moeten terugkeren naar Pakistan. Dat laatste is voor verzoeker eveneens onmogelijk aangezien de Pakistaanse vertegenwoordiging geen doorreisdocumenten wil afleveren. Bijgevolg is de bestreden beslissing onredelijk.

Verzoeker stipt terecht aan dat artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de documentaire ontvankelijkheidsvereiste als de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. Kernpunt van het betoog van verzoeker is dat aangezien in het verleden de gemachtigde na vasthouding in het gesloten centrum met het oog op verwijdering in 2015 geen laissez-passer (hierna: LP) kon verkrijgen van de Pakistaanse autoriteiten, verzoeker bijgevolg voldoet aan deze uitzonderingssituatie. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dienaangaande dat hiermee niet is aangetoond dat verzoeker zelf de nodige stappen heeft gezet ten aanzien van de Pakistaanse ambassade om een paspoort of identiteitskaart te bekomen. Hij acht een verwijzing naar problemen in 2015 om een LP te bekomen niet voldoende om te bewijzen dat actueel geen paspoort of identiteitskaart kan bekomen worden indien hij zich persoonlijk zou richten tot de bevoegde ambassade. Verder stelt de gemachtigde eveneens dat het niet verbaast dat de Pakistaanse vertegenwoordiging geen LP kon afgeven aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn identiteit onzeker is aangezien verzoeker zelf op verschillende ogenblikken in verschillende landen andere identiteitsgegevens heeft opgegeven. De Raad kan deze beoordeling in casu niet kennelijk onredelijk bevinden.

Ook al blijkt dat verzoeker inderdaad op jonge leeftijd (minderjarig) in België is aangekomen en het niet duidelijk is of minderjarige Pakistanen doorgaans reeds over een identiteitsdocument beschikken en ook al is het relevant voor de beoordeling of verzoeker in België aan een identiteitsdocument kan geraken dat de Pakistaanse vertegenwoordiging in 2015 geen LP kon verschaffen, dan nog is het inderdaad zo dat ondertussen zes jaren zijn verstreken, verzoeker meerderjarig is en niet blijkt dat hij – nu het verzoek om internationale bescherming reeds lang geleden werd verworpen- inspanningen heeft gedaan om op eigen initiatief via de Pakistaanse vertegenwoordiging een identiteitsdocument te verkrijgen. Ter zitting verklaart de raadsman van verzoeker dat hij wel inspanningen heeft gedaan, doch tevergeefs. De Raad kan evenwel in het kader van huidig annulatieberoep hiermee geen rekening houden (beoordeling ex tunc) doch het staat verzoeker vrij de inspanningen en het bewijs hiervan voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag. Verder moet de gemachtigde ook gevolgd worden dat verzoeker minstens in Nederland relatief recent in 2019 zich nog heeft voorgesteld onder een andere identiteit, zijnde een andere naam, andere geboortedatum en andere nationaliteit. Het feit dat verzoeker ooit in 2012 in Oostenrijk wel dezelfde naam heeft opgegeven, doet hieraan geen afbreuk, evenmin dat verzoeker in België wel steeds dezelfde identiteit heeft opgegeven. Het komt verzoeker toe een valabele verklaring te geven voor zijn gebruik van een geheel andere identiteit in Nederland. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet inziet hoe de beslissing van het CGVS van 2014 hem in diskrediet kan brengen, kan de Raad volgen. Het vindt steun in de beslissing van het CGVS dat die instantie de identiteit van verzoeker niet in twijfel trok. De Raad acht dit evenwel een overtollig motief, dat geen afbreuk doet aan de overige motieven inzake een gebrek aan inspanningen van verzoeker en het gebruik van een andere identiteit in Nederland. Waar verzoeker aanstipt dat geen rekening werd gehouden met de actuele en relevante situatie, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde wijst juist wel op de actuele situatie, door

aan te stippen dat het probleem voor de gemachtigde zelf om in 2015 een LP te bekomen niet afdoende is om actueel nog aan te tonen dat verzoeker op eigen initiatief geen identiteitsdocument in België kan bekomen door contactopname met zijn diplomatieke vertegenwoordiging. Het feit dat in België jarenlang op zeker niveau een bepaalde identiteit werd gedoogd, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel herhaalt verzoeker nogmaals dat hij 7 jaar verblijft op het Belgische grondgebied, dat hij zich heeft ingeburgerd, dat verschillende werkgevers een werkbelofte hebben gedaan en hem arbeidscontracten willen aanbieden, eens zijn verblijf geregulariseerd is. Dit blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker acht de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk.

Wat betreft deze aangehaalde elementen, blijkt dat deze geen relevantie hebben bij de beoordeling of verzoeker kan voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat hij moet beschikken over een identiteitsdocument, tenzij hij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze kan aantonen. De elementen die verzoeker aanhaalt, hebben immers betrekking op de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad kan op grond van dit betoog evenmin een kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing aannemen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt wederom niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES